

oparta o stare normy i zasady traci swą ważność z dniem 31 grudnia 1957 r.

2. Kosztorysy całkowite lub częściowe (części obiektów) sporządzone według starych norm i zasad, a dotyczące robót rozpoczynanych lub kontynuowanych po dniu 1 stycznia 1958 r. powinny być opracowane ponownie zgodnie z zasadami określonymi w § 1 ust. 1. Ponowne opracowanie dokumentacji kosztorysowej na projekty typowe i powtarzalne powinno być dokonane w terminie do dnia 30 czerwca 1957 r.

3. Koszt ponownego opracowania dokumentacji określonej w ust. 2 ponosi inwestor.

§ 3. Dokumentacja kosztorysowa sporządzona w oparciu o stare normy, cenniki i zasady zachowuje swą ważność w 1957 r., jeżeli opracowanie tej dokumentacji zakończone zostało w okresie wdrażania się biur projektowych w nowe metody kosztorysowania, tj.:

- a) do dnia 30 czerwca 1956 r. dla robót objętych katalogami wymienionymi w § 1 ust. 1 uchwały nr 1058 Prezydium Rządu z dnia 31 grudnia 1955 r. oraz cennikami zatwierdzonymi zarządzeniem nr 11 Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1956 r. w sprawie zatwierdzenia cenników na montaż maszyn i urządzeń przemysłowych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 9, poz. 124),
- b) w okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie aktów prawnych zatwierdzających dalsze katalogi scalonych norm kosztorysowych cenniki montażu maszyn i urządzeń lub inne cenniki kosztorysowe.

Decyduje uwidoczniiona na kosztorysie data ukończenia opracowania.

§ 4. 1. Jeżeli kosztorysy całkowite lub częściowe (części obiektów) dotyczące robót rozpoczynanych w 1957 r., oparte zgodnie z przepisami prawnymi na starych normach i zasadach, zostały ponownie opracowane przez inwestora lub wykonawcę na podstawie KSNK lub CMMU — wiążące jest opracowanie na zasadzie KSNK lub CMMU. Koszt tego opracowania ponosi inwestor lub wykonawca, na którego żądanie ponownie opracowano dokumentację kosztorysową.

2. Inwestor lub wykonawca mają obowiązek uzgodnienia określonych w ust. 1 kosztorysów opracowanych ponownie na podstawie KSNK lub CMMU w ciągu 30 dni od dnia dostarczenia im tych kosztorysów. Jeżeli w tym terminie nie zostaną zgłoszone zastrzeżenia, nowo opracowany kosztorys uważa się za uzgodniony.

3. Zasada wyrażona w ust. 1 ma również zastosowanie w przypadkach, gdy na podstawie porozumienia między inwestorem i wykonawcą zostały w 1956 r. ponownie opracowane w oparciu o KSNK lub CMMU kosztorysy całkowite lub częściowe (części obiektów) na roboty rozpoczynane w 1956 r. i kontynuowane w 1957 r.

4. Nie mogą być ponownie opracowywane kosztorysy całkowite lub częściowe (części obiektów) na roboty kontynuowane w roku 1957, jeżeli w 1956 r. były one rozliczane na podstawie kosztorysów całkowitych lub częściowych (części obiektów) opartych na starych normach i zasadach.

§ 5. Z dniem 31 grudnia 1957 r. tracą ważność:

- a) cenniki oraz katalogi wymienione w urzędowym spisie cenników oraz katalogów norm kosztorysowych obowiązujących dla celów kosztorysowania robót budowlano-montażowych oraz montażu maszyn i urządzeń przemysłowych w roku 1955 załączonym do instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 248 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 września 1956 r. w sprawie przeliczenia wartości kosztorysowej robót budowlano-montażowych oraz robót i prac geologicznych i geodezyjnych na poziom cen 1956 r. (Monitor Polski Nr 81, poz. 966),
- b) wytyczne w sprawie zasad opracowywania kosztorysów w okresie przejściowym stanowiące załącznik do zarządzenia nr 12 Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1956 r. (Monitor Polski Nr 9, poz. 125).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

40

ZARZĄDZENIE Nr 13 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 stycznia 1957 r.

w sprawie przekazania bocznic kolejowych nie posiadających charakteru użytku publicznego właściwym ich użytkownikom.

§ 1. 1. Wszystkie bocznic kolejowe lub ich części, położone w granicach terenu będącego w zarządzie i użytkowaniu Polskich Kolei Państwowych — zwanego dalej „terenem kolejowym”, stanowią składniki majątku trwałego przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” bez względu na to, czy są użytkowane przez Polskie Koleje Państwowe, czy też przez inne państwowe jednostki organizacyjne.

2. Bocznicami w rozumieniu ust. 1 są również wąskotorowe koleje przemysłowe, włączone do sieci kolei wąskotorowych użytku publicznego.

3. Składnikami majątku trwałego przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” są również skrzyżowania w poziomie szyn wąskotorowych kolei przemysłowych z kolejami wąskotorowymi użytku publicznego.

§ 2. 1. Bocznic kolejowe lub ich części oraz linie kolei wąskotorowych, użytkowane przez państwowe jednostki organizacyjne, a położone poza terenem kolejowym, stanowią składniki majątku trwałego lub środków podstawowych tych

jednostek, w których faktycznym użytkowaniu znajdują się te bocznic lub ich części albo linie kolei wąskotorowych.

2. Jeżeli bocznic kolejowe lub ich części oraz linie kolei wąskotorowych wymienione w ust. 1 zostały przekazane przez ich faktycznych użytkowników do czasowego użytkowania innym państwowym jednostkom organizacyjnym, to zostają one ujęte jako składniki majątku trwałego lub środki podstawowe w tej jednostce organizacyjnej, która je przekazała do czasowego użytkowania innej państwowej jednostce organizacyjnej.

3. Bocznic kolejowe, zaewidencjonowane jako środki trwałe ich faktycznych użytkowników, mogą być obsługiwane i konserwowane przez Polskie Koleje Państwowe.

§ 3. Nowobudowane bocznic kolejowe powinny być w całości finansowane ze środków inwestycyjnych przyszłego ich użytkownika. Część nowozbudowanej bocznic, która leży w granicach terenu kolejowego, podlega nieodpłatnemu prze-

kazaniu przedsiębiorstwu „Polskie Koleje Państwowe” i stanowi składniki majątkowe tego przedsiębiorstwa.

§ 4. 1. Materiały i urządzenia nawierzchni żelaznej, pobrane przez użytkowników bocznic kolejowych od przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” i użyte do budowy bocznic na terenach niekolejowych, a dotychczas nie rozliczone z przedsiębiorstwem „Polskie Koleje Państwowe” — przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” zafakturuje użytkownikom bocznic, chyba że należności z tego tytułu uległy przedawnieniu lub prekluzji. Należności przedawnione lub prekludowane przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” spíše na straty.

2. Sumy wpłacone przedsiębiorstwu „Polskie Koleje Państwowe” oraz sumy spisane na straty użytkownicy bocznic uwzględnią w wartości bocznic jako składników majątku trwałego, zawiadamiając o tym właściwą dyrekcję okręgową Kolei Państwowych.

3. Zafakturowane bądź spisane na straty wartości pobranych przez użytkowników bocznic materiałów i urządzeń nawierzchni żelaznej określonych w ust. 1 oraz uwzględnienie tych sum w wartości bocznicy u dotychczasowego jej użytkownika powinno nastąpić według stanu na dzień 31 grudnia 1956 r.

§ 5. 1. W przypadkach użytkowania tej samej bocznic kolejowej (od granicy terenu kolejowego) przez kilku użyt-

kowników bocznic powinna być ujęta w ewidencji jednego z nich, który zawrze z pozostałymi współużytkownikami umowy co do korzystania z bocznic. Użytkownika, który powinien zaewidencjonować daną bocznicę w swoich środkach trwałych lub środkach państwowych, wyznaczy:

- a) dla użytkowników podległych terenowym organom jednolitej władzy państwowej — właściwe prezydium wojewódzkiej rady narodowej,
- b) dla użytkowników jednego resortu, z których przynajmniej jeden podlega bezpośrednio ministrowi — właściwy minister,
- c) dla użytkowników kilku resortów — Minister Kolei.

2. W przypadku gdy bocznic kolejowa jednego z użytkowników odgałęzia się (poza granicą terenu kolejowego) od bocznic drugiego użytkownika, wówczas każdy z tych użytkowników ewidencjonuje użytkowaną przez siebie bocznicę wraz z terenem, na którym bocznic znajduje się, z tym że rozjazd odgałęziający powinien znajdować się w ewidencji użytkownika bocznic zasadniczej.

§ 6. Wykonanie zarządzenia porucza się Ministrowi Kolei oraz zainteresowanym ministrom.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

41

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 grudnia 1956 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 i 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-29, poz. 359 oraz z 1956 r. Nr 38, poz. 448) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 21 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. W przypadkach szczególnych, uzasadnionych względami branżowymi, właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą ustalić inne terminy inwentaryzacji, a także odrębną częstotliwość inwentaryzacji. W odniesieniu do przedsiębiorstw podległych centralnym zarządom (jednostkom równorzędnym) uprawnienia te przysługują dyrektorom właściwych centralnych zarządów (jednostek równorzędnych).

3. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), a w odniesieniu do przedsiębiorstw podległych centralnym zarządom (jednostkom równorzędnym) dyrektorowie właściwych centralnych zarządów (jednostek równorzędnych) mogą udzielać zezwoleń podległym jednostkom na stosowanie inwentaryzacji ciągłej zapasów materiałów, towarów i wyrobów. Uzyskanie zezwolenia na inwentaryzację ciągłą zwalnia przedsiębiorstwo od przeprowadzania spisów w terminach określonych w ust. 1.”

2) § 24 otrzymuje brzmienie:

„§ 24. 1. Ujawnione podczas inwentaryzacji niedobory materiałowe i towarowe spowodowane wypadkami losowymi,

jak również przekraczające normy branżowe ubytków naturalnych niedobory materiałowe i towarowe spowodowane innymi przyczynami, jeśli nie obciążają one osób odpowiedzialnych za ich powstanie — podlegają odpisaniu w myśl zasad ustalonych w branżowych planach kont.

2. Decyzje w sprawie odpisania niedoborów wydają:

- 1) dla przedsiębiorstw objętych przepisami uchwały nr 704 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (Monitor Polski Nr 94, poz. 1047) — dyrektor przedsiębiorstwa;
- 2) dla pozostałych przedsiębiorstw państwowych — dyrektor przedsiębiorstwa do wysokości kwoty ustalonej przez właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) w porozumieniu z Ministrem Finansów, powyżej zaś tej kwoty — właściwy minister (kierownik urzędu centralnego), a dla przedsiębiorstw rozliczających się z budżetami terenowymi — prezydium właściwej rady narodowej;
- 3) dla jednostek organizacyjnych spółdzielczości — zarząd spółdzielni.

3. Jeżeli nie są ustalone i wydane we właściwym trybie normy branżowe ubytków naturalnych, wówczas odpisanie całości stwierdzonych ubytków następuje według zasad ustalonych w ust. 2.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: T. Dietrich